

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **L. P.,** zastoupený JUDr. Bc. Jiřím Trnkou, advokátem se sídlem V. Talicha 1807/14, České Budějovice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje,** se sídlem Lannova tř. 26, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2017, č. j. 50 A 49/2016 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 30. 6. 2016 v 9:25 hod. v obci České Budějovice na ulici U Dráhy bylo policejní hlídkou zastaveno vozidlo registrační značky X; řidičem uvedeného vozidla měl být žalobce (dále jen „stěžovatel“), který za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč, na kterou mu byl vystaven blok na pokutu na místě zaplacenou série JL/2015, č. L 0083164. Stěžovatel měl na místě blokovou pokutu zaplatit, převzít díl A uvedeného pokutového bloku a svým podpisem na dílu A a B potvrdit, že s vyřízením přestupku v blokovém řízení souhlasí.

[2] Podáním ze dne 24. 8. 2016 stěžovatel požádal o obnovu řízení, a to z důvodu podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Stěžovatel uvedl, že o blokové pokutě se dověděl až dne 7. 7. 2016, kdy mu bylo v souvislosti s předmětným přestupkem Magistrátem města České Budějovice oznámeno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. V žádosti stěžovatel uvedl, že se přestupku nedopustil, u předmětného vozidla se jednalo o služební automobil a jako nový důkaz pro své tvrzení doložil čestné prohlášení M. Ch. s úředně ověřeným podpisem ze dne 23. 8. 2016, v němž M. Ch. uvádí, že dne 30. 6. 2016 v rozhodnou dobu řídil dotčené vozidlo a dopustil se daného přestupku. Dále stěžovatel upozornil na údajně nečitelné datum v bodě č. 9 pokutového bloku a na to, že pokutový blok má být podepsán podpisem rozdílným od jeho vlastního podpisu.

[3] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Územního odboru České Budějovice, dopravního inspektorátu České Budějovice (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 9. 2016, č. j. KRPC-133200-10/ČJ-2016-020106, byla žádost stěžovatele podle § 100 odst. 6 správního řádu zamítnuta a rozhodnutí o přestupku projednaném v blokovém řízení potvrzeno. Proti citovanému správnímu rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016, č. j. KRPC-133200-15/ČJ-2016-0200DP, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel brojil žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Krajský soud se zabýval tím, zda stěžovatel při uložení pokuty v blokovém řízení projevil svobodnou a vážnou vůli ve vztahu k udělení souhlasu s vedením tohoto řízení; obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, jenž byl vyřízen v blokovém řízení, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že není sporu o tom, že na pokutovém bloku je podpis stěžovatele, neboť stěžovatel neprokázal, že se nejednalo o jeho podpis. Krajský soud uvedl, že z pokutového bloku a úředního záznamu ze dne 13. 9. 2016 je zřejmé, že se přestupku dopustil stěžovatel, přičemž o věrohodnosti policistů a jimi sepsaném úředním záznamu ze dne 13. 9. 2016 není důvodu pochybovat, neboť policisté pouze vykonávali svou službu a neměli na výsledku řízení jakýkoli zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Čestné prohlášení M. Ch. a knihu jízd dotčeného vozidla označil krajský soud za nevěrohodné; tyto navíc neprokázaly, že se stěžovatel přestupku nedopustil. Za situace, kdy jsou veškeré okolnosti ohledně přestupku i totožnosti stěžovatele zaznamenány v pokutovém bloku, by byl dle krajského soudu výslech zasahujících policistů nadbytečný. Dle krajského soudu

tedy stěžovatel neosvědčil, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které nemohl uplatnit v původním řízení.

[6] Krajský soud rovněž k námitce stěžovatele, že mu měla být podle § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, uvedl, že i kdyby měl stěžovatel možnost vyjádřit se k úřednímu záznamu ze dne 13. 9. 2016, nezměnilo by to podle názoru krajského soudu ničeho na zjištění skutkového stavu, neboť z něj vyplývají shodné skutečnosti jako z pokutového bloku; pochybení žalovaného v tomto směru by tedy nemohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítl, že správní orgány (a následně krajský soud) danou věc posuzovaly meritorně, ačkoli měly pouze posoudit možnost povolení obnovy řízení dle § 100 a násl. správního řádu. Stěžovatel nicméně dodal, že pokud byla věc hodnocena meritorně, mělo dojít k výslechům stěžovatele, zasahujících policistů a pana Ch.

[9] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, který vycházel z úředního záznamu ze dne 13. 9. 2016, a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, dovodil, že není důvod pochybovat o věrohodnosti zasahujících policistů. Dle názoru stěžovatele nelze v rámci volného hodnocení důkazů již z povahy věci označit bez dalšího jinou osobu než policistu za nevěrohodnou. U účastníka řízení nelze *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, či ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47). Za situace, v níž správní orgán nebude mít k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti podávané verze, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt. Dle stěžovatele nelze v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni rovni, bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů oproti výpovědím jednotlivců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, N 119/81 SbNU 853; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz). Podle názoru stěžovatele tedy mělo dojít alespoň k výslechu policistů, aby svá tvrzení potvrdili.

[10] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil čestné prohlášení M. Ch. a knihu jízd. Krajský soud nevysvětlil, proč uvedené důkazy považuje za nevěrohodné, resp. jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Podle stěžovatele nelze odmítat důkazy jako nevěrohodné pouze z toho důvodu, že je předložil stěžovatel a jsou mu ku prospěchu.

[11] Podle názoru stěžovatele byl dále postupem správních orgánů, které mu nedaly podle § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s úředním záznamem ze dne 13. 9. 2016, rovněž zkrácen na svých právech.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný uvedl, že souhlasí se závěry krajského soudu, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[18] Právní úprava blokového řízení byla obsažena v § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění [dále jen „zákon o přestupcích“; ode dne nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), se na blokové řízení podle dosavadních právních předpisů hledí jako na příkazní řízení, při němž je příkaz vydáván na místě (§ 112 ve spojení s § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky). V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

pokračování

[19] Podmínky pro obnovu blokového řízení pro jeho specifickou povahu řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb.NSS, z jehož závěrů vycházel rovněž krajský soud. Dle rozšířeného senátu je blokové řízení neformálním typem řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu, a proto obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu, pokud žadatel v žádosti o obnovu řízení brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným.

[20] Jiná situace však podle rozšířeného senátu nastává tehdy, pokud žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení totiž nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku *sine qua non*, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění učiněná v blokovém řízení a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže je tedy žadatelem o obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybněn souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, musí správní orgán za splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení provést šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas byl skutečně udělen, či nikoli. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení např. s odkazem na to, že skutek nespáchal či že pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem a zfalšovala podpis žadatele o obnovu řízení.

[21] V žádosti o obnovu řízení udávané zfalšování podpisu nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením je nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o nové skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, přičemž mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem blokového řízení. Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout, neboť tato skutečnost by měla za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný, tedy nebyla by splněna jedna z dalších podmínek blokového řízení.

Příslušný správní orgán se proto takovou žádostí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu řízení pravdivé, či nikoliv.

[22] Na závěry rozšířeného senátu navázal Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013 – 35, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 18/2014 – 27, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 4 As 93/2014 – 40. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 – 65, zdejší soud navíc konstatoval, že smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti, jestliže později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena, se daného přestupku objektivně dopustit nemohla, případně se jedná o extrémní případ nespravedlnosti, kdy obviněný z přestupku dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů. Žadatel o obnovu řízení je pak povinen tvrdit a doložit takovou skutkovou verzi reality, která je způsobilá jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správní orgán následně hodnotí, zda žadatel unesl své břemeno tvrzení a důkazní a zda je s ohledem na zjištěné skutečnosti možné povolit obnovu řízení.

[23] Obnovení blokového řízení nese tedy svá specifika, a to přistoupení absence souhlasu obviněného z přestupku s projednáním věci v blokovém řízení vedle dalších podmínek pro obnovu řízení obsažených v § 100 odst. 1 správního řádu. Správní orgán v rámci posuzování žádosti o obnovu blokového řízení tedy zkoumá, zda tvrzení žadatele o tom, že neudělil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, je pravdivé. Správní orgány (a následně krajský soud) se proto zabývaly relevantností tvrzení stěžovatele o tom, že ve skutečnosti řídil předmětné vozidlo M. Ch. Za tímto účelem hodnotily knihu jízd, čestné prohlášení M. Ch. spolu s pokutovým blokem a úředním záznamem ze dne 13. 9. 2016 a skutečnosti z nich vyplývající. Vzhledem k tomu, že jim nevznikly pochyby o tom, kdo podepsal pokutový blok, naznaly, že pokutový blok podepsal stěžovatel, čímž dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, a proto neshledaly důvod, proč žádosti stěžovatele vyhovět. Tomuto postupu se nedá ničeho vytknout, neboť správní orgány, jakož i krajský soud, pouze hodnotily okolnosti, jež je nutné zhodnotit při posouzení žádosti o obnovu blokového řízení, a nehodnotily věc meritorně, ačkoli se meritorní posouzení spolu s posouzením podmínek pro obnovu blokového řízení může do jisté míry překrývat. K dovození uvedených závěrů správních orgánů a krajského soudu přitom postačily podklady založené ve spise, aniž by byla potřeba vyslechnout stěžovatele, zasahující policisty a M. Ch., jak plyne z níže uvedeného.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tvrdil, že podpis na pokutovém bloku není jeho, což má být seznatelné již samotným pohledem; dále předložil knihu jízd osobního služebního vozidla (tuto předložil až v řízení před krajským soudem), z níž vyplývá, že dne 30. 6. 2016 měl dotčené vozidlo v době od 9:00 hod do 11:00 hod. řídit M. Ch., což stěžovatel dokládal rovněž čestným prohlášením jmenovaného.

pokračování

[25] Správní orgány a krajský soud vycházely především z pokutového bloku, dle něhož vozidlo řídil v rozhodnou dobu stěžovatel a svým podpisem na pokutovém bloku stvrdil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány a krajským soudem neshledal rozdílnost stěžovatelových podpisů na pokutovém bloku a jiných dokumentech podepsaných stěžovatelem (např. též plné moci ze dne 8. 7. 2016 předložené ve správním řízení); shodu těchto podpisů lze seznat pouhým pohledem, aniž by k tomu byla potřeba odborného posouzení. Je pravdou, že shoda či odlišnost podpisů je zpravidla předmětem znaleckého zkoumání. Jestliže jsou však oba podpisy do té míry podobné, že tuto podobnost dokáže zhodnotit i laik, bylo by vypracování znaleckého posudku nadbytečným, neboť v některých jednodušších případech je možné, aby si o určité otázce soud učinil úsudek sám, přestože jde o otázku v prvé řadě odbornou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, publ. pod č. 3252/2015, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 - 65). Na tomto místě je možné rovněž upozornit na to, že v posuzovaném případě se jedná o řízení o mimořádném opravném prostředku na žádost účastníka řízení, v němž břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží primárně na straně tohoto účastníka, a nikoli o *ex offo* vedené sankční řízení. Správní orgány by se případně musely vypořádat s možným znaleckým posudkem předloženým stěžovatelem, z nějž by vyplývalo, že se v případě podpisu na pokutovém bloku jedná o mimořádně zdařilé falzum (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 – 65); takový posudek ovšem stěžovatel nepředložil. K uvedenému závěru také přistupuje skutečnost, že z pokutového bloku vyplývá, že stěžovatel byl na místě spáchání přestupku ztotožněn na základě řidičského průkazu X, který byl předložen zasahujícím policistům, jimž nevznikly pochybnosti o tom, že by se nemělo jednat o stěžovatele.

[26] Stěžovateli lze přisvědčit, že věrohodnost verze událostí obviněného z přestupku je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že obviněný (v tomto případě stěžovatel) uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, či ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). K tomu ovšem v nyní projednávané věci nedošlo, neboť správní orgány vyhodnotily podklady pro svá rozhodnutí jednotlivě i v jejich souhrnu a přesvědčivě zdůvodnily, z jakých důvodů neuvěřily verzi předkládané stěžovatelem, kterou ostatně sám stěžovatel v žalobě svou vnitřně rozpornou argumentací zpochybnil, jak níže rozvedeno. Krajský soud na straně šesté napadeného rozsudku vysvětlil, proč čestné prohlášení M. Ch. a zápisy v knize jízd považuje za nevěrohodné. Krajský soud je považoval za nevěrohodné právě v souvislosti s jinými podklady rozhodnutí, které podávaly jasný obraz o tom, kdo podepsal pokutový blok.

[27] Za stěžejní přitom Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že již z pokutového bloku je zjevné, že při silniční kontrole a při udělení blokové pokuty zasahující policisté

ztotožnili stěžovatele a nevznikly také objektivní pochybnosti o podpisu stěžovatele na pokutovém bloku. Policisty je také s ohledem na jejich postavení možné považovat za hodnověrné osoby, které jednají v rámci svých pravomocí a jejichž hodnověrnost může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Ty však v nyní projednávané věci nebyly dány a stěžovatel je ani netvrdí (stěžovatel pouze v obecné rovině poukazuje na to, že jeho tvrzení nelze bez dalšího považovat za nevěrohodná). V této souvislosti je ovšem nutné zdůraznit, že sám stěžovatel již v žalobě k argumentaci žalovaného, že M. Ch., který dle tvrzení stěžovatele měl vozidlo řídit, by se mohl předložením dokladů stěžovatele při silniční kontrole dopustit trestného činu poškození cizích práv, výslovně uvedl, že nikdy netvrdil, že „*nějaká třetí osoba jakýmkoli způsobem disponovala s jeho osobními doklady, ani netvrdil, že někdo jiný souhlasil jeho jménem s blokovým řízením*“. Za této situace to ovšem logicky nemohl být nikdo jiný než stěžovatel, kdo policistům při silniční kontrole předložil svůj řidičský průkaz; stěžovatel tedy sám znevěrohodnil jím tvrzenou a „dokládanou“ skutkovou verzi, že vozidlo řídil M. Ch. Nejvyšší správní soud tedy ve shodě se správními orgány a krajským soudem dospěl k závěru, že listiny předložené stěžovatelem (kniha jízd a čestné prohlášení M. Ch.) ve světle ostatních podkladů a tvrzení stěžovatele, jak byly popsány výše, věrohodným způsobem nezpochybňují průběh skutkového děje, který se týká uložení blokové pokuty stěžovateli. Argumentace stěžovatele, kterou začal uplatňovat až ve chvíli, kdy zjistil, že na základě dotčeného přestupku dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, se ve světle uvedených skutečností jeví jako účelová. V nyní projednávané věci tedy nelze než přisvědčit závěrům správních orgánů a krajského soudu, že podpis na pokutovém bloku je stěžovatelovým podpisem, čímž dal stěžovatel také souhlas k projednání přestupku v blokovém řízení.

[28] K námitce týkající se nemožnosti seznámit se s úředním záznamem ze dne 13. 9. 2016 před vydáním rozhodnutí ve věci jeho žádosti o obnovu řízení zdejší soud uvádí, že podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost, nestanoví-li zákon jinak, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníku poté, co bylo ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí, tedy před vydáním rozhodnutí ve věci, vyjádřit se k těmto podkladům a vznést své výhrady a učinit procesní návrhy, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že skutečnosti vyplývající z úředního záznamu ze dne 13. 9. 2016 se shodují s rozhodnými skutečnostmi zapsanými v pokutovém bloku. Ačkoli měly tedy správní orgány dát stěžovateli před vydáním rozhodnutí ve věci možnost se seznámit se všemi podklady rozhodnutí, nemělo toto pochybení s ohledem na výše uvedené vliv na zákonnost samotných správních rozhodnutí a následně rozsudku krajského soudu. Pokud by toto pochybení mělo být považováno za důvod pro zrušení správních rozhodnutí, muselo by se jednat o vadu takové intenzity, která by byla způsobilá negativně zasáhnout do právního postavení účastníka řízení (srov. např. rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2012, č. j. 9 Afs 43/2012 – 32). O tuto situaci se však v nyní posuzovaném případě nejedná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu